

Někam patřit aneb Objevit hrdinu vlastního života

Náchod, předjaří 1946. Mlhavé ráno a já jdu na pravidelnou osamělou celodenní nedělní vycházku. Tenkrát jsem si ještě neuvědomoval, že je v tom únik. Únik před péčí milující matky, která nikdy nepochopila, že dítě roste, dospívá a vrůstá do širší společnosti. Nikdy nepochopila, že úkolem rodiče je růst a dospívat s dítětem a v jeho růstu mu pomáhat.

Pro stávající procházku jsem zvolil směr Dobrošov a Kladské pomezí. Jdu lesem, cesta pomalu stoupá, blíží se poledne. Les končí, a já najednou stojím v záplavě slunečního jasu. Před mnou se otevřel výhled na Kladské pomezí – lesy, lesy a slunce. Stojím jako očarovaný a najednou cítím, jak se mě zmocňuje radost, bouře radosti, zalévá mě moře, oceán blaha. A já stojím okouzlen těmi lesy a vnímám tu jednotu země, vesmíru, života.

Bouře se pomalu tiší, oceán ustupuje, kouzlo se rozplývá. A já tu stojím a toužím, celou svojí bytostí toužím: žít tady, v těchto lesích, s tlupou primitivních lidí, účastnit se jejich každodenního zápasu o bytí, prožívat s nimi radost z každého úspěšného dne, žít život, který má smysl.

Je samozřejmé, že jsem tento zážitek znovuprožíval a dotvářel ve své fantazii. Je také samozřejmé, že jsem v té tlupě byl jedničkou – vždyť on k těm devatenácti rokům ještě kus toho narcismu patří.

Docela obyčejné mlhavé ráno. První intenzivní prožitek potřeby někam patřit, žít život, který má smysl. První krok na dlouhé cestě k pochopení, že my lidé jsme tvorové společenští, že všichni potřebujeme někam patřit, žít život, který má smysl.

Docela obyčejné mlhavé ráno, tak nenápadné, a on to byl první krok na dlouhé cestě k sobě, i lidem.

Jiří Ouředník

Domov pro seniory, Kadaň